

Díjak, elismerések

Kutatásomért, a munkámért több elismerésben részesültem. Bár az elismeréseket én kaptam, de mindazok az emberek, akik ebben segítettek, akik elmondták a könyvemben szenvedéseiket, akik velem együtt küzdöttek azért, hogy Csúrogon őrizze egy maradandó tábla az ártatlanul kivégzett magyar áldozatok emlékét, mindannyian megérdemlik.

A Teleki Pál-éremem volt az első díjam, amit 2008. december 5-én kaptam Budapesten a Bethlen Gábor Alapítványtól

Elismerés Teleki Júliának

Budapesten Teleki Pál-érememmel tüntették ki

Budapesti tudósítónktól

A Bethlen Gábor Alapítvány tegnap Budapesten, az ELTE Jogi Karának dísztermében adta át az arra érdemeseknek a Bethlen Gábor-díjat, a Márton Áron-emlékérmet és a Teleki Pál-érememmet. Utóbbi elismerésben részesült többek között a vajdasági Teleki Júlia is.

A Bethlen Gábor Alapítvány 2006-ban adományozott első ízben Teleki Pál-érememmet, az 1956-os forradalom felszázados évfordulója alkalmából, emlékeztetve a 2004. december 5-ei, a kettős állampolgárságra vonatkozó kudarcos népszavazásra is. Az alapítvány kuratóriumának

Mihályovits Klára

döntése értelmében az érememmet olyan személyek kaphatják meg, akik áldozatos munkájukkal sokat tettek a magyarság értékeinek megőrzése, gyarapítása és Közép-Európa népeinek békés együttélése érdekében.

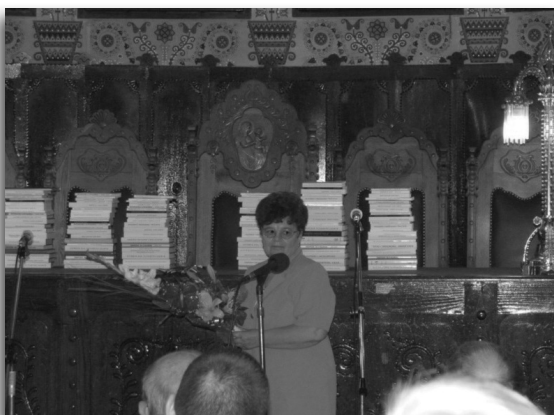
Folytatása az 5. oldalon

ARACS-DÍJ, 2009. AUGUSZTUS

TELEKI JÚLIA LAUDÁCIÓJA

„Keresem az apám sírját” – szólalt meg egy kétségbeesett hang épp egy évtizeddel ezelőtt. A „miérték”, a szörnyűségek, a nemzeti és a családi tragédia fájdalmas hangja volt ez, azé az emberé, akit egy egész társadalom kényszerített hosszú-hosszú hallgatásra, és akiből egy újabb népirtás közelsége, anyai aggodalma, kétségbeesése nemcsak a polgárháború elleni tiltakozás sikolyát váltotta ki, hanem az eltökéltségét is, hogy hozzáfogjon a sajkásvidéki magyarok – addig csak rémálmaiban megbúvó – kiirtásának a kutatásába.

Nagyon kevesen voltak és vannak azóta is, akik hozzá mérhető vállalkozásba mertek volna kezdeni az emberi élet méltóságának nevében és jegyében. A csúrogi, zsablyai, mozsori, bácsföldvári, péterrévei, nádalji ártatlan magyar áldozatokkal kapcsolatos vallomások, dokumentumok összegyűjtése, a mártírok névsorának összeállítása ma már korántsem csupán erkölcsi elégtétel, lelki vigasz, hiszen túl kevesen élnek azok közül, akiknek lelkületét közvetlenül rontották meg az 1944 végi és az 1945 eleji partizán vérbosszúnak az emlékei. De még az emberi elégtétel, a brutális kivégzések helyszínének felderítése, az áldozatok emléke előtti tisztelgés is újabb kálvária a mai napig. Szerencsénkre itt van közöttünk Teleki Júlia, akinek akkor is, most is volt és van bátorsága és hite ahhoz, hogy mint mindannyiunk élő lelkiismerete egy percig se nyugodhassunk bele a félelem kényszerébe, a megrögzött szolgálalkúságba. Küldetése sorsformáló, hiszen ártatlan, a szerbekkel mindig jó viszonyban lévő édesapját szülőfalujukban, Csúrogon kivégezték, a család többi tagját pedig a járeki fogolytáborba deportálták, hogy ott hónapokig tartó kínzások után sokan elhulljanak közülük, s hogy a túlélők sohase térhesenek vissza szülőföldjükre. Azóta is szülőfalujára szegezett tekintettel él, hiszen házukban mások laknak, földjüket mások szántják. A kegyetlen poklot túlélő,

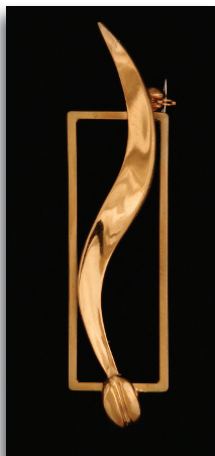

hontalanná vált magyarok szétszóródtak a világban. De ő itt maradt közöttünk, példát mutat nekünk, és így mi sem tehetünk másként, az ártatlan áldozatokra szegezett tekintettel kell nekünk is megélnünk minden kisebbségi élethelyzetünket, örömeinket és szenvedésünket. Az ő gyászán szűrődik át a bizalom reménye és fénye is, hogy minden fájdalmunk és töredelmünk enyhülést találhasson. Ezt szeretnénk most meghálálni neki.

ÁRPÁD FEJEDELEM-DÍJ 2010 OKTÓBERÉBEN

ARANY BÚZASZEM DÍJ

2011-ben kaptam a Magyar Asszonyok Érdekszövetségétől

Küszködtem a sírással, amikor átvettem a díjat a Magyar Parlamentben a felszólalásom után. A képen Cseresnyés Magdolna és Schmitt Pálné Makray Katica

MAGYAR KÖZTÁRSASÁGI EZÜST ÉRDEMKERESZT

2012. március 15-én Korsós Tamás főkonzultót vettem át a díjat

„Ez a harc nem személyes ügy”

Az öbcei Teleki Júliát március 15-e alkalmából Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszttel tüntették ki

A Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt a független és demokratikus Magyarország érdekében, valamint támogatása tekintetében kimagasló érdemeket szerzett magyar és külföldi állampolgároknak adományozható, külön polgári és katonai tagozattal. Korsós Tamás főkonzul a szabadkai Magyar Főkonzulátus március 15-ei rendezvényén három személynek adott át kitüntetést, közülük az öbcei Teleki Júlia Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkeresztet kapott, ahogy az elismerésen írja: „a vajdasági békeemgálaton elnöke, a Vajdasági Magyar Szövetség keretében működő Nők Fóruma elnöke részére a szerbiai Csúrogon kivégzett ártatlan áldozatok emlékének ápolása érdekében végzett áldozatos munkája elismeréseként.”

Csúrogon az 1944-45-ös délvédelmi atrocitások szimbóluma. Az ártatlan polgárok körében elkövetett gyilkosságok kivétel a teljes magyar lakosságot a járték táborba vitték. A közelmúltban rehabilitálták Teleki Júlia 1944 októberének végén ártatlanul kivégzett édesapját, továbbá deportált édesanyját, anyai nagypapját, két nővérét, hátyját és öt magját is, de közülük csak Júlia érhette meg ezt a napot.

Teleki Júliát otthonában kérdeztük arról, mikor és miért kezdett el az 1944-es ártatlan magyar áldozatokkal foglalkozni.

– Édesanyám gyakran mesél a történetről, de az események másképp hangzottak az ő tolmácsolásában, mint ahogy azt az iskolában tanultuk. Már akkor éretem, hogy itt valami nincs rendjén,

Álszerűség nélkül állítom: ha akkor nem szervezem meg a csúrogi megemlékezést, akkor talán azóta sem teszi meg ezt senki. És ha Légvári Sándor nem faragja meg a keresztet minden évben, akkor talán senki nem teszi meg ezt helyette.

valaki nem mond igazat. 1992-ben, amikor tartományi képviselő voltam, és közeleddel a kivégzés 50. évfordulójára, kértem a vajdasági parlament elnökétől: engedélyezze a megemlékezést a helyszínen, de ő ehhez nem járult hozzá. Nehányan mégis kimentek arra a helyre, ahol előlélek az áldozatokat. Megfogadtuk, hogy minden évben ott leszünk, akár kapunk vagy engedélyt, akár nem. Persze sohasem kaptunk, de mindig ott vagyunk. Csúrogon a szerb áldozatok emlékére a Tisza-parton emlékművet állítottak fel. Hogyan lehetséges, hogy a mi áldozatainknál még egy koszorú sem maradt az helyén? Ez bántotta az igazságérzetemet, s motivált a harcban. Álszerűség nélkül állítom: ha akkor nem szervezem meg a csúrogi megemlékezést, akkor talán azóta sem teszi meg ezt senki. És ha Légvári Sándor nem faragja meg a keresztet minden évben, akkor talán senki nem teszi meg ezt helyette. Kellene ehhez az a néhány ember, aki elindította a végigszalma a munkát. Ha mi, az áldozatok hozzátartozói nem tesznek valamit, akkor az emberek elfelejtik a történetet. De nem csupán nekünk, a hozzátartozóknak kell emlékeznünk rájuk – ők az egész magyar nemzet áldozatai is, akik csak azért haltak meg ártatlanul, mert magyarok voltak.

■ Az elmúlt években ezek az események közismertek lettek, de tudományos fapalossággal kevesen foglalkoztak velük. Mi a véleménye a magyar-szerb vegyes bizottságról?

– Az államal szervezett megemlékezés figyelemfelhívás volt, és sokáig az is maradt. A bizottságnak már régen el kellett volna végeznie ezt a munkát. Személy szerint nem vagyok híve a tennetűk lejárásának és a csontok megszámlálásának. Számomra az a fontos: ismerjük el hivatalosan, hogy az 1942-es ártatlan áldozatok mellett voltak áldozatok 1944-ben is. A mindenkori kormányknak ki kellene mondania egyszer azt, hogy nagyon sok ártatlan magyar embert végeztek ki 1944-ben. Ekkor már nem volt itt háború, a magyar nemzet ellen azonban bosszúhadjárat folyt. Elfelejtene a történetet nem lehet, de talán meg lehetne őket bocsátani. Békeben kell élnünk itt, Vajdaság szí-

vében. Ehhez el kell ismerni egymás áldozatait.

■ Tavaly halottak napján Mima Jurisín, a Razzia 1942 Emléktársaság titkára is megjelent a megemlékezésen, és Ön is részt vett a január 6-ai razzia áldozatainak emléknapján. Lehet ez az igérete a kölcsönös múlttal való megbékélésnek?

– Ez volt az első lépés, ezért nagyon jelentős eseménynek tartom. Még fontosabb lesz, ha továbbra is fenntartjuk ezt a fajta együttműködést. Az a terem, hogy együtt látogassunk meg a szabhai polgármestert, mert közösen talán eredményesebben tárgyalhatunk a leendő emlékhely engedélyeztetéséről. Ha ebben az emléktársaság támogatása bennünket, az eseményről a szerb sajtó is beszámolna, s talán sikerrel járnánk. Egy alapít-

Teleki Júliának Korsós Tamás főkonzul adja át a magyar állami kitüntetést

ség is. Én nem tudok beállni a sorba, van saját véleményem – engedjek meg, hogy kijeljem, de ha nincs igazam, győzzenek meg. Az én harcmon nem személyes ügy a vajdasági magyarság érdekében teszem.

■ Mi az életcéle? – Az az életcélem, hogy Csúrogon maradó emléktábla álljon az ártatlanul kivégzett magya-

rok emlékére, és közösen emlékezhessünk minden magyar és szerb áldozatra. Azt akarom, hogy az emlékhely ott legyen, ahol eltemették az ártatlan áldozatokat. Szeretném, ha békecségen élhének a szerbek és a magyarok, és Vajdaság nemzeti közösség megmaradna az egymás iránti tisztelet.

■ FEHÉR ROSSA

vány támogatottság is az emlékhely megépítését, de engedély nélkül nem érdes megbevégni.

■ Tavaly ősszel a Tartományi Képviselőházból kezdeményezték ez ügyben egy találkozót, de akkor azt kérték: várják meg Boris Tadic szerb és Schmitt Pál magyar köztársasági elnökök közös szabhai és újvidéki kószorúzását, mert ez olyan politikai légkört teremthet, amelyben könnyebben lehet majd Csúrogról is beszélni. Erre miért nem került sor?

– Azért, mert a tervezett közös államfői kószorúzások elmaradtak. Március 14-én beszéltem a Tartományi Képviselőházzal elnökökkel, és őt is arra kértem, együtt látogassunk el a szabhai polgármesterhez. Erre ígéretet is kaptam, és várhatóan a választások előtt sor kerül a találkozóra.

■ November végén is kapott egy elismerést: az Arany Búzaszem Díjat a Magyar Asszonyok Érdességességé adományozta Önnek.

– Számomra is meglepetés volt ez elismerés. A Magyar Országgyűlésben tartottam előadást, azt követően olvasták fel a nevetem. Tagja vagyok a szövetségnek, s ők minden évben ezzel a díjjal ismerik el egy-egy magyarországi és határon túli magyar nő munkáját. Nagyon megörültem neki.

■ Miért érdemes folytatni ezt a munkát?

– Azt, amit teszek, nem a kitüntetésért teszem, bár azok tagadhatatlanul örömet jelentenek a számomra. A 2009-es Aracs-díjnak talán azért örültem még ennél is jobban, mert azt itt kaptam, Vajdaságban. Én itt dolgozom, és azt szeretném, ha a vajdasági élmagyar politikusok is elismernék a munkámat – ez lenne számomra a legnagyobb boldogság. Nagyon örülök annak, hogy a magyar kormány fölkarolt és kitüntetett, de hol vannak a mi magyar politikusaink? Én kiálltam a háború ellen akkor is, amikor egyesek fegyverekkel jártak be a képviselőházból, mások pedig csak az ostromtól kúszkáltak ki. Itt vártam volna némi elismerésre, de ez elmaradt.

■ Mi lehet ennek az oka?

– Nem tudom, a helybeli politikumtól függ minden. Talán van ebben némi ingegység és nemörödom-

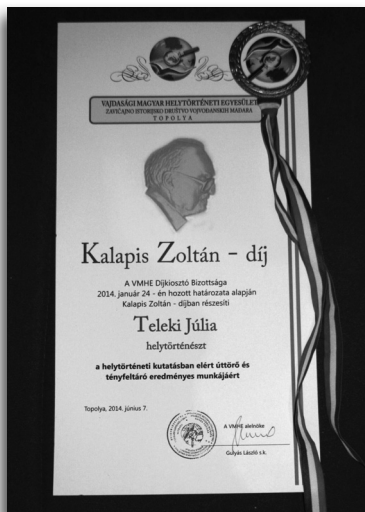

Teleki Júlia: Nem az elismerésért dolgozom, de jólesik, hogy számon tartják a küzdelmeimet

DÉLVIDÉK KUTATÁSÁÉRT EMLÉKÉREM, 2014. JANUÁR 23.

KALAPIS ZOLTÁN-DÍJ, AMIT VAJDASÁGI MAGYAR HELYTÖRTÉNETI
EGYESÜLETTŐL KAPTAM A KUTATÁSAIMÉRT

2014. június 6.

ZRÍNYI ILONA-DÍJ, 2014. JÚNIUS 13.

ZRÍNYI ILONA-DÍJ

Zrínyi Ilona halálának 311. évfordulóján, 2014. február 18-án
Gubcsi Lajos író és Györfi Sándor szobrászművész
megalapította a Zrínyi Ilona-díjat, melyet most

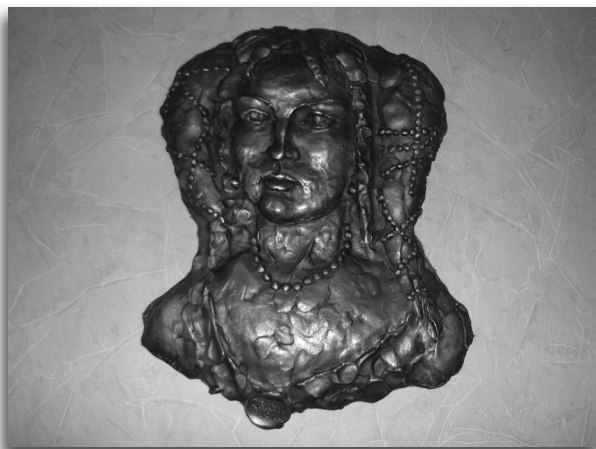
Teleki Júlia

adományozunk.

A díj Györfi Sándor bronz domborműve a leghátrabb és legnagyobb magyar asszonyról.
2013 tavaszán a munkácsi várban, 2013. június 7-én pedig Budapesten,
A Magyar Művészetért székhelyén rendezett ünnepen mutattuk be
a közvéleménynek. 2013 egyben Zrínyi Ilona születésének 370. évfordulója is.
2014-től 20 éven keresztül kétfévente egyszer adományozzuk e díjat azoknak
a egyszerű magyar hölgyeknek, valamint a Zrínyi Ilona nevet viselő, vagy e név jelentéséhez
hű közösségeknek, akik, amelyek jelen korunkban mutatnak kimagasló példát
a feleség hűségéből és az asszonyi nagyságból, a szabadságért és önállóságáért küzdő
Magyarország szolgálatából, a haza szeretetéből, a nemzet erényeinek megbecsüléséből és
gyarapításából, a gyermekei iránti feltétlen anyai gondoskodásból.
Mert Zrínyi Ilona éppen ebben volt a magyar történelem példa nélküli nagysága: hűséges anya és feleség,
bátor harcos, félelmet nem ismerő vívó asszony, Európa leghátrabb nője
Munkács védelmének, száműzetésében is megörökíthetetlenül hű lánya hazájának.
Élete, ereje, hűsége példa minden korban.

Gubcsi Lajos és Györfi Sándor, a díj alapítói

2014, Budapest, Karcag, Munkács

Átvettem a díjat Gubcsi Lajostól és Győrfi Sándor szobrászművésztől

A Zrínyi Ilona-díj az ölemben

**ÓBECSE KÖZSÉGI DÍJA, AMIT A VÁROS NAPJA ALKALMÁBÓL KAPTAM
2014. AUGUSZTUS 13-ÁN**

**Átvettem a díjat Vuk Radojević polgármestertől és Knézi Pétertől,
a községi képviselő-testület elnökétől**

